

CUPRINS

PRELUDIU.....	7
I Țărmul Borlienului.....	9
II Câteva apariții la palat.....	33
III Un divorț prematur	59
IV O inovație în Cosgatt	74
V Calea madișilor	97
VI Diplomați care aduc daruri.....	123
VII Regina vizitează viii și morții.....	170
VIII În prezența mitologiei	190
IX Bătaie de cap pentru cancelar.....	209
X Billy schimbă custodia.....	238
XI Călătorie spre continentul nordic	269
XII Afacerea cu pasagerii din aval	298
XIII O cale spre arme mai bune	330
XIV Unde trăiesc flambregii	355
XV Prizonierii din carieră	382
XVI Omul care a exploatat un ghețar	407
XVII Zborul morții.....	430
XVIII Vizitatori din adâncuri.....	461
XIX Oldorando	503
XX Cum s-a făcut dreptate	535
XXI Masacrarea lui Akhanaba	560
TRIMISUL	591

PRELUDIU

*Omul e pe de-a-ntregul simetrie,
Plin de proporții între mădulare,
Și pe de-a-ntregul cu întreaga lume;
Fiece parte cu altele-nfrățită;
Căci capul cu piciorul sunt împreunate,
Și ambele cu luni și cu mareae.*

*Mai multe slugi azi îl slujesc
Decât va observa: pe fiece poteci
Pe care calcă acei ce-i sunt prieteni,
Când boala îl slăbește și-i înmoaie.
Puternică iubire! Omul e o lume
Și are încă una să-i slujească.*

George Herbert (1593–1633), *Omul*
(trad. Florea Pîtea)

ȚĂRMUL BORLIENULUI

Valurile scăldau plaja, se retrăgeau, apoi revineau.

La mică distanță spre largul mării, cortegiul talazurilor era întrerupt de o masă stâncoasă acoperită de vegetație care delimita adâncurile de apele puțin adânci. Cândva, stâncă făcuse parte dintr-un munte aflat mult în interiorul uscatului, până când erupțiile vulcanice o azvârliseră în golf.

Stâncă avea de-acum un nume. Era cunoscută ca Stâncă Linien. Golful și locul acela erau numite Gravabagalinen, după numele stâncii. Dincolo de ea se întindea albastrul strălucitor al Mării Vulturilor. Valurile care stropeau țărmul erau tulburate de nisipul strâns, înainte de a se împrăștia în vârtejuri de spumă albă, ce urcau în fugă panta, doar pentru a se scurge cu voluptate pe plajă.

După ce tălăzuiau în jurul bastionului Stâncii Linien, valurile se întâlnneau pe plajă în unghiuri diferite, răbufnind cu putere, pentru a se învolbura în jurul unui tron aurit pe care tocmai îl așezau pe nisip patru fagori. În vîntoare se cufundără cele zece degete trandafirii ale picioarelor reginei Borlienului.

Ancipitalii cu coarnele retezate stăteau nemîșcați. Fără altceva decât o tresărire de ureche, lăsau talazurile albe ca laptele să le îspumeze picioarele, oricât de mult se temeau de apă. Deși își purtaseră povara regală aproape un kilometru de la Palatul Gravabagalinen, nu dădeau niciun

semn de oboseală. Cu toate că era arșiță, nu arătau nici urmă de disconfort. Însă nici vreo urmă de interes când regina păși goală de pe tron către mare.

În urma fagorilor, pe nisipul uscat, majordomul palatului supravegheau doi sclavi umani ocupați să înalte un cort, pe care-l umpleau cu sclipitoare covoare mădiș.

Vălurelele se gudurau în jurul gleznelor reginei Myrdem-Inggala. „Regina reginelor”, aşa o numea țărânamea din Borlien. Alături pășeau fiica ei și a regelui, prințesa Tatro, și unii dintre însotitorii permanenti ai reginei.

Prințesa țipa entuziasmată și țopăia de zor. La vîrsta de doi ani și trei zecimi, privea marea ca pe un prieten gigant, fără minte.

— Oh, uită-te la valul ăsta care vine, mami! Cel mai mare val până acum. Și după el... uite-l că vine... oooh! Un monstru, înalt până la cer. Oh, se fac aşa de mari! Tot mai mari, mamă, uite! Privește acum la ăsta! Uite, o să se spargă și... ooh, vine altul, de-a dreptul uriaș! Uite, uite, mamă!

Regina dădu din cap aprobator văzând cât de încântată era fiica ei de valurile liniștite și ridică ochii către depărtări. Nori de culoarea ardeziei se adunau la orizont, înspre sud, vestitori ai apropierei anotimpului musonic. Apele adânci aveau reflexe pentru care „albastru” nu era o descriere potrivită. Regina zărea în ele azuriu, acvamarin, turcoaz și verde-albăstrui. Pe deget purta un inel pe care i-l vânduse un negustor din Oldorado, cu o piatră – unică și de proveniență necunoscută – care imita culorile din zori ale mării. Își simțea viața, și viața copilului ei, fiind, față de întreaga existență, la fel cum era piatra față de ocean.

Din acest rezervor al vieții se iveau valurile care o încântau pe Tatro. Pentru fetiță, fiecare val era un eveniment aparte, trăit fără nicio legătură cu ceea ce fusese și ceea ce urma să vină. Fiecare val era unicul val. Tatro zăbovea încă în prezentul etern al copilăriei.

Pentru regină, valurile reprezentau o activitate continuă, nu doar a oceanului, ci și a mersului lumii. Includea aici respingerea soțului ei, armatele aflate în marș dincolo de orizont, arșița tot mai mare și pânza de corabie pe care spera în fiecare zi să-o zărească la orizont. Nu putea scăpa de niciunul dintre aceste lucruri. Trecut și viitor erau cuprinse în prezentul ei primejdios.

Strigându-i la revedere lui Tatro, o luă la fugă și se cufundă în apă. Se despărți de mica siluetă șovăitoare în apele puțin adânci pentru a îmbrățișa oceanul. Inelul îi străluci pe deget când mâinile despică suprafața și porni înot.

Apa aluneca suav pe membrele ei, răcorindu-le cu voluptate. Simțea energiile oceanului. Un șir de brizanți albi, undeva în față, indicau hotarul dintre apele golfului și marea propriu-zisă, unde curgea către vest marele curent care separă continentul torid Campannat de frigurosul Hespagorat, apoi cuprindea lumea. MyrdemInggala nu înota niciodată mai departe de linia aceea decât dacă prietenii erau alături de ea.

Prietenii tocmai soseau, ademeniți de puternica ei feminitate. Înotau în apropiere. Regina se scufundă împreună cu ei în timp ce vorbeau în limbajul lor orchestral, care încă-i era străin. O avertizau că ceva – o neplăcere – era pe cale să se întâmple. Avea să iasă din mare, domeniul ei.

Exilul o adusese în acest loc uitat de lume din sudul extrem al Borlienului, Gravabagalinen, străvechiul Gravabagalinen, bântuit de fantomele unei armate care pierse aici cu multă vreme în urmă. Era domeniul ei restrâns. Și totuși descoperise un alt domeniu, în mare. Descoperirea fusese întâmplătoare și data din ziua în care intrase în mare în perioada menstruației. Miroșul ei în apă îi atrăsesese pe prieteni. Deveniseră însotitorii de fiecare zi, o consolare pentru tot ceea ce pierduse și pentru tot ceea ce o amenința.

Înconjurată de creaturi, MyrdemInggala pluti pe spate, cu părțile delicate expuse la arșița lui Batalix. Apa îi susura în urechi. Avea săni mici, cu sfârcuri de culoarea scorțișoarei, buze groase, talie îngustă. Soarele îi sclipea pe piele. Însoțitorii umani se hârjoneau prin preajmă. Unii înotau aproape de Stâncă Linien, alții alergau de-a lungul plajei; cu toții o foloseau pe regină, fără să-și dea seama, ca punct de referință. Strigătele lor se luau la întrecere cu plesnetul valurilor.

Mai departe în susul plajei, dincolo de algele aruncate la mal de valuri, se înălța palatul alb și auriu Gravabagalien, locuința în care era exilată acum regina, așteptându-și divorțul – sau asasinarea. Pentru înotători, arăta ca o jucărie pictată.

Fagorii stăteau nemîșcați pe plajă, în picioare. În largul mării, o corabie cu pânze plutea imobilă. Norii dinspre sud nu păreau să se miște. Totul era în aşteptare.

Dar timpul se scurgea. Ziua-obscură trecea greu – nicio persoană sus-pusă nu s-ar fi aventurat în aer liber la aceste latitudini când ambii sori se aflau pe cer. Și, pe măsură ce ziua-obscură se aprobia de sfârșit, norii devineau tot mai amenințători, corabia se deplasa pieziș către est, îndrepătându-se către portul Ottassol.

La timpul cuvenit, valurile aduseră cu ele un cadavru uman. Aceasta era neplăcerea despre care avertizaseră prietenii. La vederea trupului, scoaseră țipete de dezgust.

Corpul se aprobie legănându-se pe după colțul Stâncii Linien ca și cum poseda încă viață și voință, dar sfârși prin a fi aruncat într-un loc puțin adânc. Acolo rămase întins, nepăsător, cu față în jos. O pasare marină îi ateriză pe umăr.

MyrdemInggala zări sclipirea albă și, curioasă, înotă spre ea. Una dintre doamnele de la Curte se afla deja acolo, privind plină de oroare la straniul pește. Părul negru și des era țepos din cauza apei sărate. Un braț era înfășurat în

jurul gâtului și părea rupt. Soarele usca deja carnea zbârcită când umbra reginei poposi deasupra cadavrului.

Trupul era umflat și începuse să se descompună. Mici creveți se repezeau să se hrănească dintr-un genunchi rupt. Doamna de la Curte întinse un picior și întoarse cadavrul, care rămase pe spate, duhnind.

O mulțime de pești-gunoieri dând din coadă se prinseră de față, devorând plini de zel gura și orbitele. Nici măcar privirea arzătoare a lui Batalix nu reuși să le întrețină ospățul.

Regina se răsuci cu agilitate când auzi apropiindu-se lipăitul unor picioare mici. O prinse pe Tatro și o săltă deasupra capului, o sărută, îi zâmbi cu căldură ca s-o liniștească, apoi, luând-o la fugă pe plajă, își chemă majordomul.

— ScufBar! Ia chestia asta de pe plajă. Pune să fie îngropată cât mai curând posibil. În afara vechilor ziduri.

Servitorul se ridică din umbra cortului, scuturându-și nisipul de pe charfrul.

— Imediat, doamnă, răspunse el.

*

Mai târziu în cursul zilei, regina, împinsă de temeri, se gândi la o metodă mai bună de a scăpa de cadavru.

— Du-l la un om pe care-l cunosc eu în Ottassol, îi ordonă micului majordom, fixându-l serioasă cu privirea. E un om care cumpără cadavre. O să-ți dau și o scrisoare, dar nu pentru anatomist. Nu trebuie să-i spui anatomistului de unde vii, pricepi?

— Cine-i omul ăsta, doamnă?

ScufBar era imaginea vie a reticenței.

— Se numește CaraBansity. Nu trebuie să-i pomenești numele meu. Are o reputație de om viclean.

Se străduia să-și ascundă tulburarea față de servitori, gândindu-se prea puțin că va veni vremea când onoarea ei avea să se afle în mâinile lui CaraBansity.

Dedesubtul palatului de lemn scărțăitor se întindea, sub formă de fagure, un sir de beciuri răcoroase. Unele erau pline cu grămezi de blocuri de gheăță care fuseseră tăiate dintr-un ghețar din îndepărtatul Hespagorat. După apusul ambilor sori, majordomul ScufBar coborî printre blocurile de gheăță, purtând deasupra capului un felinar cu seu de balenă. După el venea un băiețel sclav, agățat de poalele charfrulului majordomului, ca să fie mai sigur. Ca mijloc de autoapărare într-o viață de corvoadă, ScufBar căpătase un piept scobit, umeri căzuți și un pântece rotund, ca pentru a-și susține insignianța și pentru a evita alte îndatoriri. De data aceasta, apărarea nu funcționase. Regina avea o misiune pentru el.

Își puse mănuși din piele și un șorț tot din piele. Trăgând deoparte rogojina, îi dădu băiatului felinarul și apucă o secure pentru gheăță. Din două lovituri, desprinse unul dintre blocuri de cel de alături.

Cu blocul în brațe, incind ca să-l convingă pe băiat de greutatea lui, își croi încet drum în sus pe scări și avu grija ca sclavul să încuie ușa în urma lui. Fu întâmpinat de câțiva câini enormi, care colindau coridoarele întunecoase. Cunoscându-l pe ScufBar, aceștia nu lătrară.

Își continuă drumul printr-o ușă dosnică, pășind până sub cerul liber. Ciuli urechea ca să-l audă pe băiatul sclav cum trage bine zăvorul din interior. Abia atunci porni de-a curmezișul curții.

Stelele licăreau deasupra și din când în când se zărea câte o pâlpâire violetă a unei aurore, care îi lumina calea pe sub o arcadă de lemn până la grajduri. Izul de băligar de zenel îi pătrundea în nări.

Un grăjdar aştepta dârdâind în semiușă. Toți erau nervoși în Gravabagalinen după lăsarea nopții, pentru că era momentul în care, se zicea, mărșăluiau soldații din armata moartă în căutare de sol-armonice favorabile. Câțiva zeneli cafenii se foiau în întuneric.

— Zenelul meu e pregătit, băiete?

— Da.

Grăjdarul pregătise un zenel de povară pentru călătoria lui ScufBar. Pe spinarea animalului fusese fixat un coș lung din răchită, folosit pentru transportul bunurilor care necesitau gheăță pentru a se păstra proaspete. Cu un ultim morărit, ScufBar făcu blocul de gheăță să alunece în ladă, peste un strat de rumeguș.

— Și acum, dă-mi o mână de ajutor la cadavrul ăsta, băiete, și nu face nazuri.

Trupul aruncat de valuri în golf zacea într-un colț al grajdului, într-o băltoacă de apă de mare. Cei doi îl traseră lângă zenel, îl urcară în coș și-l aranjără deasupra gheții. Cu o oarecare ușurare, închiseră și apoi legară capacul.

— Al naibii de rece chestia asta, comentă rândașul, stergându-și mâinile de charfrul.

— Puțini se gândesc cu placere la un cadavru uman, comentă ScufBar scoțându-și mănușile și șorțul. Din fericiere, deuteroscopistul din Ottassol face parte dintre ei.

Mână zenelul afară din grajd, pe lângă gărzile palatului, ale căror chipuri mustăcioase se ițeau nervoase dintr-o baracă din apropierea meterezelor. Regele îi dăduse reginei sale părăsite, ca s-o apere, numai pe cei bătrâni sau nedemni de incredere. ScufBar era agitat și nu înceta să privească în jur. Chiar și vuietul îndepărtat al mării îl neliniștea. Odată ajuns în afara palatului, se opri, trase aer în piept și se uită în urmă.

Conturul masiv al palatului se înălță în linii frânte pe fundalul bolții instelate. Doar într-un singur loc, o lumină

străpungea întunericul. Acolo putea fi distinsă o siluetă de femeie, stând pe balcon și privind către interiorul uscatului. ScufBar dădu din cap, se întoarse către drumul de pe coastă și trase capul zenelului către răsărit, în direcția Ottassolului.

Regina MyrdemIngala își chemase majordomul mai devreme. Deși femeie religioasă, era chinuită de superstiții, iar descoperirea corpului din apă o neliniștea. Avea tendință să considere întâmplarea ca pe o prevestire a propriei morți iminente.

Îi dădu prințesei TatromanAdala un sărut de noapte bună și se retrase ca să se roage. În seara asta, Akhanaba nu avea de oferit nicio mângâiere, deși ea pusese la cale un plan simplu, cu ajutorul căruia cadavrul putea fi bine folosit în interes propriu.

Se temea de ceea ce le-ar fi putut face regele ei și fiicei sale. Nu se putea apăra de mânia lui și înțelegea limpede că, atât timp cât trăia, popularitatea de care se bucura făcea ca regina să fie o amenințare pentru soțul ei. Există cineva care ar fi protejat-o, un Tânăr general; lui îi trimisese o scrisoare, dar el lupta în Războaiele Apusene și nu-i răspunse.

Acum trimitea încă un mesaj, îndredințat lui ScufBar. La Ottassol, la o sută și zece de kilometri depărtare, urma să sosească, în scurtă vreme, unul dintre trimișii Sfântului Imperiu Pannovalan, împreună cu soțul ei. Numele solului era Alam Esomberr și aducea cu el un act de divorț pe care regina trebuia să-l semneze. Gândul la această împrejurare o făcea să tremure.

Prin intermediul misivei menite să ajungă la Alam Esomberr, MyrdemIngala cerea protecție față de soțul ei. În vreme ce un mesager obișnuit ar fi fost oprit de patrulele Regelui, un omuleț amărât cu un animal de povară avea să

treacă neobservat. Niciunul dintre cei care ar fi cercetat corpul nu s-ar fi gândit să caute o scrisoare.

Scrisoarea nu-i era adresată trimisului Esomberr, ci Sfântului C'Sarr însuși, care avea motive să nu-l placă pe rege și avea să-i ofere cu siguranță protecție unei regine cucernice aflate la necaz.

MyrdemIngala stătea desculță pe balcon, cu ochii aținții în noapte. Râse în sinea ei de felul în care-și punea increderea într-o scrisoare, când lumea întreagă putea fi pe cale să ia foc. Privirea i se îndreptă către nord. Acolo ardea cometa lui YarapRombry; pentru unii un simbol al distrugерii, pentru alții al salvării. Se auzi chemarea unei păsări de noapte. Regina ascultă țipătul chiar și după ce se stinse, la fel cum cineva urmărește un cuțit care cade în apă limpede fără a-l putea recupera.

Când se asigură că majordomul pornise la drum, regina se întoarse pe sofa, trase perdelele de mătase în jurul așteia și se întinse cu ochii deschiși.

*

Prin penumbra deasă, praful de pe drumul de coastă părea alb. ScufBar își târă picioarele alături de povara lui, privind neliniștit în jur. Si totuși, tresări când o siluetă se materializă din întuneric și-i strigă să se opreasă.

Bărbatul era înarmat și avea ținută militară. Era unul dintre oamenii Regelui JandolAnganol, plătit să-i supravegheze pe toți cei care veneau sau plecau cu treburile reginei. Adulmecă lada. ScufBar îi spuse că avea de gând să vândă cadavrul.

— Așadar, chiar atât de săracă e regina? întrebă paznicul și-l lăsa să-și vadă de drum.

ScufBar merse mai departe fără oprire, atent la alte sunete în afară de scârțâitul lăzii. De-a lungul coastei acționau

contrabandişti, dar și alții mai răi decât aceștia. Borlienul era implicat în Războaiele Apusene împotriva Randonanului și a Kacelui, iar zonele sale rurale erau deseori năpăstuite de bande de soldați, de năvălitori sau de dezertori.

După două ore de mers, ScufBar mâna zenelul sub un arbore care-și întindea ramurile deasupra drumului. Poteca urca abrupt în față, unde se întâlnea cu drumul sudic principal care ducea de la Ottassol către apus, tocmai până la hotarul cu Randonan.

Ar fi avut nevoie de toate cele douăzeci și cinci de ore ale zilei ca să ajungă la Ottassol, dar erau metode mai ușoare de a face călătoria decât să te tărăști pe lângă un zenel încărcat cu poveri.

După ce-și legă animalul de copac, ScufBar se cățără pe o creangă groasă, cu intenția de a aștepta, însă așipi.

Când îl trezi huruitul unei căruțe care se apropiă, se lăsa să alunece la pământ și așteptă ghemuit la marginea drumului. Aurora care licărea deasupra îl ajuta să-l deslușească pe călător. Fluieră, se auzi un fluierat de răspuns, iar căruța se opri alene.

Proprietarul căruței era un vechi prieten din aceeași parte a Borlienului ca ScufBar, pe nume FloerCrow. În fiecare săptămână din vara Anului Mic, transporta la piață produse agricole de la fermele din partea locului. FloerCrow nu era prea prietenos, dar era gata să-l ducă pe ScufBar la Ottassol pentru avantajul de a avea un animal în plus care să mai treacă între hulube din când în când.

Căruța se opri atât cât să fie legat zenelul în spate și cât să urce ScufBar. FloerCrow pocni din bici, iar vehiculul porni huruind, tras de un zenel cafeniu.

În ciuda nopții călduroase, FloerCrow purta o pălărie cu boruri late și o pelerină groasă. La șold ii atârnă o sabie într-o teacă din fier. Încărcătura cuprindea patru purceluși negri, curmale, fructe guing-guing și o grămadă de legume.

Purcelușii se legăneau neajutorați în plase atârnate de căruță. ScufBar se rezemă de spătarul de scânduri și adormi cu tichia trasă pe ochi.

Se trezi când roțile se mișcau cu greutate prin făgașele uscate. Zorii făceau stelele să pălească în timp ce Freyr se pregătea să răsară. Se simțea o adiere care aducea cu ea mirosurile viețuirii umane.

Deși era încă întuneric, țăranii se îndreptau către câmp. Se mișcau tăcuți, ca niște spectre, uneltele pe care le duceau scoțând din când în când câte un clinchet. Pasul statornic și capetele aplecate spre pământ amintea de istovirea cu care străbătuseră drumul spre casă în seara dinainte. Bărbați, femei, tineri, bătrâni, țăranii înaintau la înălțimi diferte, unii mai sus de nivelul drumului, alții mai jos. Peisajul, aşa cum se dezvăluia încetul cu încetul, era alcătuit din creste, pante și pereți, toate de un maroniu-stins, la fel ca zenelii. Țăranii erau locuitorii marii câmpii de loess care forma partea central-sudică a continentului ecuatorial Campannat. Ducea către nord, aproape până la hotarul cu Oldorado, și către răsărit până la râul Takissa, unde se afla Ottassol. Solul argilos fusese săpat de nenumărați lucrători vreme de mulți ani. Se construise faleze, terase și diguri, pentru a fi continuu distruse sau reconstruite de generațiile succesive. Chiar în vremuri de secetă, precum aceasta, loessul trebuia lucrat de către aceia a căror soartă era să cultive până și în gunoi.

— Ho! exclamă FloerCrow când căruța intră huruind într-un sat de pe marginea drumului.

Pereți groși de loess apărau îngrămădirea de sălașe împotriva jefuitorilor. Poarta se rupsese și se năruise în timpul musonului din anul precedent și nu fusese reparată. Deși bezna era încă adâncă, la ferestre nu se zăreau lumini. Găini și gâște ciuguleau sub pereții de lut peticiți, pe care